

IBDIS

We know

NEAL SHUSTERMAN (n. 1962) este cel mai bine vândut autor potrivit listei de bestsellere *New York Times* cu peste treizeci de cărți premiate pentru copii, adolescenți și adulți, printre care seria distopică „Deconectați“, trilogia „Skinjacker“, *Downsiders* și *Challenger Deep*, câștigătoare a National Book Award. Secera, prima carte din seria „Arcul Secerii“, a fost distinsă cu Michael L. Printz Honor Book. Shusterman scrie, de asemenea, scenarii pentru filme și seriale..

NEAL SHUSTERMAN

DECONNECTAȚI

Traducere din limba engleză și note
de Roxana Brînceanu

youngart

Cuprins

Legea Vietii.....	7
Partea I. Triplicat	
1 • Connor	11
2 • Risa	29
3 • Lev.....	39
4 • Connor	50
5 • Polițist.....	53
6 • Lev.....	55
7 • Connor	59
8 • Risa	64
Partea a II-a. Barza	
9 • Mama	71
10 • Risa	74
11 • Connor	77
12 • Risa.....	85
13 • Lev.....	89
14 • Connor.....	92
15 • Lev.....	100
16 • Profesoara.....	106
17 • Risa	110

18 • Lev	115
19 • Connor	117
20 • Risa	142

Partea a III-a. Tranzit

21 • Lev	151
22 • Risa	174
23 • Connor	182
24 • Risa	184
25 • Connor	189

Partea a IV-a. Destinații

26 • Cămătarul	193
27 • Connor	198
28 • Risa	215
29 • Lev	224
30 • Cy-Ty	227
31 • Lev	235

Partea a V-a. Cimitirul

32 • Amiralul	241
33 • Risa	245
34 • Connor	249
35 • Lev	275
36 • Risa	281
37 • Fonfi și amiralul	290
38 • Gloata	294
39 • Roland	297
40 • Connor	299
41 • Gloata	301
42 • Risa	302
43 • Gloata	303

44 • Connor	305
45 • Gloata	306
46 • Connor	308
47 • Rezidenta din primul an	314
48 • Risa	317
49 • Roland	320
50 • Connor	322

Partea a VI-a. Deconectat

51 • Tabăra	327
52 • Risa	330
53 • Connor	334
54 • Lev	339
55 • Risa	340
56 • Connor	343
57 • Lev	347
58 • Connor	354
59 • Roland	356
60 • Recoltarea	358
61 • Roland	359
62 • Lev	366
63 • Paznicul	374
64 • Connor	376
65 • Palmele	379

Partea a VII-a. Conștiință

66 • Connor	391
67 • Risa	395
68 • Lev	399
69 • Deconectații	407

Partea I

Triplicat

„Oricum n-aș fi făcut vreodată prea multe parale, dar acum, statistic vorbind, există o probabilitate mai bună ca o parte din mine să atingă mărimea undeva în lume. Mai bine să fiu parțial mareț, decât complet inutil.”

- Samson Ward

1 · Connor

— Există locuri unde te-ai putea duce, îi spune Ariana, iar un tip deștept ca tine are șanse bune să supraviețuiască până la optsprezece ani.

Connor nu e atât de sigur, dar îndoielile lui dispar când privește în ochii Arianei, fie și numai pentru o clipă. Ochii ei sunt violet blând, cu tușe de cenușiu. E o adevărată sclavă a modei – întotdeauna își face injecția cea mai nouă cu pigmenți, imediat ce aceasta se lansează. Pe Connor nu l-a interesat niciodată asta. Ochii lui au avut întotdeauna culoarea cu care s-a născut. Căprui. Nici măcar tatuaje nu are, cum își fac toți puștii din zilele astea când sunt mici. Singura culoare de pe pielea lui este bronzul din timpul verii, însă acum, în noiembrie, acesta a dispărut de mult. Încearcă să nu se gândească la faptul că nu va mai vedea niciodată vara. Cel puțin nu sub numele de Connor Lassiter. Încă nu-i vine să creadă că viața îi este furată la vârsta de șaisprezece ani.

Ochii violeți ai Arianei încep să strălucească și se umplu de lacrimi care i se scurg pe obraji atunci când clipește.

— Connor, îmi pare așa de rău.

Îl îmbrățișează și pentru o secundă pare că totul e bine, că ei doi sunt singurii oameni de pe Pământ. Pentru o

clipă, Connor se simte invincibil, intangibil... dar ea îi dă drumul, momentul trece și lumea din jur revine. El simte din nou vibrația autostrăzii de sub ei, mașinile care trec fără să știe sau fără să le pese că el e acolo. Este iarăși un copil marcat, aflat la numai o săptămână de deconectare.

Vorbele blânde și pline de speranță pe care i le spune Ariana nu-l ajută acum. Abia dacă o aude prin zgomotul traficului. Locul acesta în care se ascund de lume este unul dintre cele periculoase, care i-ar face pe adulți să clatine din cap, recunoscători că propriii lor copii nu sunt atât de proști, încât să-și petreacă timpul pe parapetul unei pasarele peste autostradă. În cazul lui Connor nu e vorba de prostie, nici măcar de rebeliune – ci despre simțirea vieții. Parapetul acesta, ascuns după un semn de circulație, este locul unde se simte cel mai confortabil. Desigur, un pas greșit l-ar face terci sub roțile unei mașini. Totuși, pentru Connor viața pe trăită muchie înseamnă „acasă“.

Nu mai adusese altă fată aici, deși Arianei nu-i spusese asta. Închide ochii, simțind vibrația traficului ca și cum i-ar pulsa prin vene, ca și cum ar fi o parte din el. Acesta fusese întotdeauna un loc potrivit ca să scape de certurile cu părinții lui sau în care să se refugieze când e în toane proaste. Însă acum Connor se află dincolo de depresie – ba chiar dincolo de certurile cu mama și cu tatăl lui. Nu mai există motive de ceartă. Ei au semnat ordinul – este definitiv.

— Ar trebui să fugim, zice Ariana. Și eu sunt sătulă de toate. Familia, școala, totul. Aș putea dezerta, să fiu LFP, fără să mai privesc în urmă.

Connor se agață de ideea aceea. Să dezerteze de unul singur îl îngrozește. El poate să facă pe durul, să se poarte la școală ca un băiat rău – dar să fugă? Nici măcar nu știe

dacă ar avea curajul. Însă dacă ar veni și Ariana, ar fi altceva. N-ar mai fi singur.

— Vorbești serios?

Ariana îl privește cu ochii ei magici.

— Sigur. Sigur că da. Aș putea pleca de aici. Dacă mi-ai cere-o.

Connor știe că e ceva extrem de important. Să fugi cu un deconectat – asta înseamnă angajament. Faptul că ea ar fi în stare s-o facă îl mișcă până la lacrimi. O sărută și, în ciuda a tot ce se întâmplă în viața lui, se simte dintr-odată cel mai norocos tip din lume. O strânge în brațe, poate puțin prea puternic, pentru că ea începe să se zbată. Asta îl face să vrea s-o strângă și mai mult, totuși se luptă cu impulsul acela și-i dă drumul. Ea îi zâmbește.

— LFP..., repetă ea. Ce înseamnă asta de fapt?

— E un vechi termen militar sau ceva de genul ăsta, zice Connor. Înseamnă „lipsă fără permisiune“.

Ariana se gândește și surâde.

— Hm. Mai degrabă „liber fără predici“.

Connor o ia de mână și încearcă să n-o strângă prea tare. Ea a spus că ar pleca dacă el ar vrea. Abia acum își dă seama că de fapt n-a întrebat-o.

— Vrei să vii cu mine, Ariana?

Fata zâmbește și încuviințează din cap.

— Sigur. Sigur că vreau.

Părinților Arianei nu le place Connor. „Am știut dintotdeauna că va fi deconectat“, aproape că-i aude spunând. „Ar fi trebuit să stai departe de Lassiter ăla.“ Nu-l numiseră niciodată „Connor“. Întotdeauna fusese „Lassiter ăla“. Ei consideră că au dreptul să-l judece doar pentru că băiatul a fost frecvent în școala de corecție.

Totuși, când o conduce în după amiaza aceea acasă, el se oprește la mică distanță de ușa fetei și se ascunde după un copac când ea intră. Înainte de a pleca spre casa lui, se gândește că ascunderea va fi un mod de viață pentru amândoi de acum încolo.

Acasă.

Connor se întreabă cum poate numi „acasă“ locul în care trăiește, când el este pe cale să fie evacuat – nu numai din locul în care doarme, ci și din inimile celor care s-ar presupune că-l iubesc.

Când intră, tatăl său e în fotoliu și se uită la știri.

— Bună, tata.

Tata arată un măcel oarecare prezentat la televizor.

— Iar Palmele.

— Ce-au mai lovit de data asta?

— Au aruncat în aer un magazin Old Navy, în mallul din nordul Akronului.

— Hmm, zice Connor, aș fi crezut că au gusturi mai bune.

— Nu mi se pare amuzant.

Părinții lui Connor nu au idee că el știe că va fi deconectat. N-ar fi trebuit să afle, dar Connor s-a priceput întotdeauna să descopere secrete. În urmă cu trei săptămâni, în timp ce căuta un capsator în biroul tatălui său, a găsit bilete de avion către Bahamas. Familia mergea într-o vacanță de Ziua Recunoștinței. Exista însă o singură problemă: nu erau decât trei bilete. Mama, tatăl și fratele mai mic. Pentru el nu aveau bilet. La început crezuse că biletul lui era în altă parte, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai dubios. Așa că mai târziu, când părinții erau plecați, căutase mai atent și îl găsisse. Ordinul pentru Deconectare.

Fusese semnat în triplicat de modă veche. Exemplarul alb dispăruse deja, îl luaseră autoritățile. Exemplarul galben urma să-l însoțească pe Connor spre sfârșitul său, iar cel roz avea să rămână la părinții lui, ca dovadă a ceea ce făcuseră. Poate aveau să-l înrămeze și să-l pună pe perete alături de poza lui din clasa întâi.

Data de pe ordin era ziua dinaintea plecării în Bahamas. El avea să fie deconectat, iar ei mergeau în vacanță, ca să se simtă mai bine în legătură cu ceea ce tocmai făcuseră. Nedreptatea îl făcuse pe Connor să vrea să spargă ceva. Îl făcuse să vrea să spargă o mulțime de lucruri – însă n-o făcuse. Măcar o dată reușise să-și păstreze cumpătul și, cu excepția câtorva încăierări în școală care nu fuseseră din vina lui, să-și ascundă sentimentele. Ținuse pentru el ceea ce aflase. Toată lumea știa că un ordin pentru deconectare era ireversibil, așa că dacă țiptai sau săreai la bătaie nu schimbai nimic. În afară de asta, găsise o oarecare putere în faptul că știa secretul părinților lui. Acum loviturile pe care le putea administra lor erau și mai eficiente. Ca atunci când îi adusese flori mamei lui și ea plânsese ore în șir. Ca nota 9 pe care o luase la un test de științe. Cea mai mare notă pe care o primise vreodată la materia aceea. I-o arătase tatei, care se uitase la ea în timp ce culoarea i se scurgea din obraji.

— Vezi, tată, notele mele devin mai bune. Până la sfârșitul semestrului, aș putea chiar să iau nota maximă la științe.

O oră mai târziu, tata era tot în fotoliu și încă strângea testul în mână, privind în gol spre perete.

Motivația lui Connor era simplă: fă-i să sufere. Fă-i să conștientizeze pentru tot restul vieții lor ce greșeală oribilă făcuseră.

Totuși, răzbunarea nu era dulce, iar acum, după trei săptămâni de când le scotea ochii pentru ceea ce făcuseră, nu se simțea mai bine. Fără să vrea, începuse să-i pară rău pentru părinții lui și ura faptul că se simțea așa.

— Am ratat cina?

Tata nu-și mută privirea de la televizor.

— Ți-a lăsat mama o farfurie.

Băiatul pornește spre bucătărie, dar la mijlocul drumului aude:

— Connor?

Se întoarce și vede ca tata se uită la el. Nu doar se uită la el, ci îl privește fix. „Acum o să-mi spună“, se gândește Connor. „O să-mi spună că m-au deconectat și apoi o să izbucnească în lacrimi, repetând mereu și mereu cât de rău, rău, rău îi pare pentru tot.“ Dacă ar face asta, i-ar putea accepta regretele. Poate chiar l-ar ierta și după aceea i-ar spune că n-are de gând să mai fie acolo când o să vină agenții de la Poliția Juvenilă să-l ia. Dar în cele din urmă tata nu spune decât:

— Ai încuiat ușa când ai intrat?

— O încui acum.

Connor încuie ușa, după care se duce în camera lui, fără să-i mai fie foame de indiferent ce i-ar fi lăsat mama.

La două dimineața, Connor se îmbracă în negru și-și umple rucsacul cu lucrurile care contează cu adevărat pentru el. Îi mai rămâne loc pentru trei schimburi de haine. I se pare uluitor cât de puține obiecte merită cu adevărat să iei cu tine. Amintiri, în mare parte. Amintiri ale vremurilor când lucrurile nu mergeau chiar atât de rău între el și părinții lui. Între el și restul lumii.

Aruncă o privire spre fratele lui, se gândește să-l trezească și să-și ia rămas bun, apoi decide că nu-i o idee

bună. Iese în liniște în noapte. Nu-și poate lua bicicleta, pentru că i-a instalat un dispozitiv de urmărire antifurt. Connor nu se gândise niciodată că tocmai el va fi cel care s-o fure. Ariana are însă biciclete pentru amândoi.

Casa Arianei se află la douăzeci de minute de mers pe jos, dacă o iei pe traseul convențional. Cartierele suburbane din Ohio nu au străzi în linie dreaptă, așa că el alege drumul cel mai direct, prin pădure, și ajunge în zece minute.

Luminile sunt stinse, așa cum se așteptase. Ar fi fost suspect dacă ea ar fi stat trează toată noaptea. Mai bine se prefăcea că doarme, ca să nu trezească bănuiele. Băiatul rămâne la distanță de casă. Curtea Arianei și veranda din față sunt echipate cu senzori de mișcare ce aprind luminile ori de câte ori ceva se mișcă în perimetru. Sunt concepute să sperie animalele sălbatice și infractorii. Părinții Arianei sunt convingși că el este și una, și alta.

Scoate telefonul și formează numărul cunoscut. Din locul unde stă, în umbrele de la marginea curții, poate auzi cum sună în camera ei de sus. Connor închide repede și se retrage și mai mult în umbre, de teamă că părinții fetei s-ar putea uita pe fereastră. Ce-i în mintea ei? Ariana ar fi trebuit să-și lase telefonul pe vibrații.

Înconjoară curtea într-un ocol suficient de larg ca să nu declanșeze luminile și, cu toate că una se aprinde atunci când pune piciorul pe veranda din față, numai dormitorul Arianei are ferestrele în direcția aceea. Fata vine la ușă câteva secunde mai târziu și o deschide, deși nu destul pentru ca ea să iasă sau el să intre.

— Hei, ești gata? întrebă Connor.

Categoric nu este; poartă un halat peste pijamaua din satin.

— N-ai uitat, nu-i așa?

— Nu, nu, n-am uitat...

— Atunci grăbește-te! Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât o să ajungem mai departe înainte să-și dea seama cineva că lipsim.

— Connor, zice ea, uite ce-i...

Iar adevărul e chiar acolo, în glasul ei, în felul în care se străduiește să-i pronunțe numele, în tremurul scuzelor care zăbovesc în aer ca un ecou. După asta nu mai e nevoie să spună nimic, fiindcă el știe, totuși o lasă să vorbească oricum. Pentru că vede cât de greu e pentru ea și el vrea să fie așa. Vrea să fie cel mai greu lucru pe care l-a făcut în viața ei.

— Connor, zău că vreau să merg... dar e un moment prost pentru mine. Soră-mea se căsătorește și știi că m-a ales să-i fiu domnișoară de onoare. Și mai e și școala.

— Tu urăști școala. Ai spus c-o să renunți la ea când o să împlinești șaisprezece ani.

— O să încerc să renunț. E o diferență.

— Deci nu vii?

— Vreau, chiar vreau, vreau *cu adevărat*... însă nu pot.

— Deci tot ce-am pus la cale a fost o minciună.

— Ba nu. A fost un vis. Realitatea i s-a pus în drum, asta-i tot. Iar fuga nu rezolvă nimic.

— Fuga e singurul mod în care-mi pot salva viața, suieră Connor. O să fiu deconectat, în caz că ai uitat.

Ea îi atinge fața cu blândețe și spune:

— Știu. Dar eu n-o să fiu.

Apoi sus pe scări se aprinde o lumină și, din reflex, Ariana apropie ușa câțiva centimetri.

— Ari? o aude Connor pe mama ei. Ce e? Ce faci la ușă?

Connor se retrage din raza vizuală, iar Ariana se întoarce și privește în sus.

— Nimic, mamă. Mi s-a părut că văd un coiot de la geam și voiam să mă asigur că nu sunt pisicile pe afară.

— Pisicile sunt sus, draga mea. Închide ușa și culcă-te.

— Așadar sunt un coiot, zice Connor.

— Sst, șoptește Ariana și împinge ușa până când nu mai rămâne decât o crăpătură mică, prin care băiatul vede doar o margine a feței sale și un singur ochi violet. O să scapi. O știi. Sună-mă când ești undeva în siguranță.

Apoi închide ușa.

Connor rămâne acolo mult timp, până ce becurile cu senzori de mișcare se sting. Singurătatea nu făcea parte din planul său, dar își dă seama că ar fi trebuit să se gândească la asta. Din momentul în care părinții lui semnasera actele acelea, el a rămas singur.

Nu poate lua trenul; nu poate lua autobuzul. Desigur, are bani suficienți, totuși până dimineața nu pleacă nimic, iar până atunci va fi căutat în toate locurile evidente. Deconectații fugari sunt atât de obișnuiți acum, încât există echipe întregi de agenți Juve specializați în găsirea lor. Poliția face din asta o artă.

Băiatul știe că într-un oraș ar putea dispărea, pentru că sunt atât de multe chipuri, încât nu vezi niciodată unul de două ori. Știe c-ar putea dispărea și la țară, unde oamenii sunt puțini și la distanțe mari unul de altul; și-ar putea face o casă într-un hambar vechi și nimeni nu s-ar gândi să-l caute acolo. Însă Connor își închipuie că poliția s-a gândit deja la aceste posibilități. Probabil au aranjat toate hambarele vechi să se închidă ca o cursă de șoareci și să-i prindă în capcană pe puștii ca el. Sau poate că e paranoic. Nu, Connor știe că situația lui cere o prudență bine justificată – nu doar în seara asta, ci și în următorii doi ani. Odată ce împlinește

optsprezece ani, e liber. Bineînțeles, după aceea îl pot arunca în închisoare, îl pot judeca – dar nu-l mai pot deconecta. Șmecheria e să supraviețuiască până atunci.

Lângă autostradă există un popas unde trag camionagiile pe timpul nopții. Acolo se duce Connor. Își imaginează că s-ar putea strecura în remorca unui tir, însă constată repede că transportatorii își țin încărcătura încuiată. Își reproșează că n-a prevăzut asta. Gândirea în perspectivă n-a fost niciodată unul dintre punctele lui tari. Dacă ar fi fost, probabil că el n-ar fi intrat în situațiile ce i-au dat bătaia de cap în ultimii ani. Situații care au făcut să fie etichetat drept „problematic“, „cu risc“ și, în cele din urmă, i-au adus această ultimă etichetă: „deconectat“.

Sunt vreo douăzeci de camioane parcate și un local viu luminat, în care mănâncă șase șoferi. E trei și jumătate dimineața. Se pare că șoferii de tir au propriile lor ceasuri biologice. Connor privește și așteaptă. Apoi, pe la patru fără un sfert, o mașină de poliție intră tăcută în parcare. Fără lumini, fără sirenă. Înconjoară în liniște zona, ca un rechin. Connor se gândește că s-ar putea ascunde, când observă o a doua mașină de poliție. Parcarea are prea multe reflectoare pentru ca el să se poată piti în întuneric și nu poate fugi fără să fie văzut în razele puternice ale lunii. O mașină de patrulare trage în capătul opus al parcării. Într-o clipă, farurile sale vor cădea asupra lui, așa că se rostogolește sub un camion și se roagă ca polițiștii să nu-l fi observat.

Urmărește roțile mașinii de patrulare trecând lent pe lângă el. De cealaltă parte a tirului, al doilea echipaj de poliție trece în sens invers. „Poate e doar o verificare de rutină“, se gândește el. „Poate nu mă caută pe mine.“ Cu cât reflectează mai mult, cu atât se convinge pe sine că așa

stau lucrurile. N-au cum să știe deja că a fugit. Tatăl lui doarme ca un buștean, iar mama nu-l mai verifică de mult în timpul nopții.

Totuși, mașinile poliției dau ture.

Din locul lui de sub camion, Connor vede cum se deschide ușa de la cabina altui tir. Nu, nu e portiera șoferului, e cea de la dormitorul mic din spatele cabinei. Șoferul iese, se întinde și se îndreaptă către toalete, lăsând ușa întredeschisă.

Într-o fracțiune de secundă, Connor ia o decizie și țâșnește din ascunzătoarea lui, alergând spre celălalt camion. Pietrișul alunecă sub tălpile lui. Nu mai știe unde se află mașinile poliției, dar nu contează. A ales această cale și trebuie să meargă până la capăt. Când se apropie de ușă, vede că luminile farurilor își schimbă direcția, gata să se rotească spre el. Deschide ușa de la dormitorul șoferului, se aruncă înăuntru și o trage în urma lui.

Se așază pe patul nu mai mare decât unul de campanie și-și trage răsufierea. Care va fi următoarea mișcare? Șoferul o să se întoarcă. Connor are la dispoziție cam cinci minute, asta dacă e norocos. Un minut, dacă nu e. Se uită sub pat. Acolo există spațiu să se poată ascunde, însă e ocupat de două genți pline cu haine. Ar putea să le scoată, să se înghesuie dedesubt și să le tragă în fața lui. Șoferul n-ar ști că e acolo. Dar chiar înainte să miște prima geantă, portiera se deschide. Connor înțepenește, incapabil să reacționeze atunci când șoferul se întinde grăbit după jachetă și îl vede.

— Hopa! Tu cine ești? Ce dracu' faci în camionul meu?

O mașină de poliție trece încet prin spațelul său.

— Te rog, zice Connor și vocea îi este dintr-odată subțire, cum era înainte să i se schimbe. Te rog, nu spune nimănui. Trebuie să plec de aici. Vrei bani? Am bani. Îți dau tot ce am.